

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Sylwia Roszak

Protokolant stażysta Paulina Piotrowska

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2016r. w Bydgoszczy na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 77 zł (siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje zwrócić pozwanemu ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 800 zł (osiemset złotych) tytułem niewykorzystanej zaliczki.

SSR Sylwia Roszak

UZASADNIENIE

W pozwie powód (...) Sp. z p. o. w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. kwoty 136,84 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lipca 2015 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie kosztów postępowania z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 3 czerwca 2015 r. doszło do kolizji drogowej pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...) będącego w posiadaniu poszkodowanego J. G., który zgłosił szkodę u pozwanego z tytułu dobrowolnego ubezpieczenia auto casco. Powód wskazał, iż w dniu 17 sierpnia 2015 r. poszkodowany zawarł z warsztatem (...) Sp. z o. o. umowę zlecenia naprawy, w której ustalono przedmiot naprawy, jej zakres oraz metodę sporządzenia kalkulacji kosztów naprawy. Powyższy warsztat sporządził w dniu 10 sierpnia 2015 r. kalkulację naprawy nr 265/B i przed przystąpieniem do naprawy przedłożył ją pozwanemu zakładowi ubezpieczeń, który zweryfikował przedłożoną mu kalkulację naprawy. Powód podał, iż warsztat dokonując naprawy nie uwzględnił zastosowanych przez pozwanego potrąceń, jako niezgodnych z treścią zlecenia naprawy. Powód podniósł, iż (...) Sp. z o. o. za wykonaną naprawę wystawił FV nr (...) z dnia 17 sierpnia 2015 r. na kwotę 3.800,45 zł z uwzględnieniem stawki VAT. Powód podał, iż poszkodowany w dniu 16 sierpnia 2015 r. zawarł umowę o przelew wierzytelności z (...) Sp. z o. o., który z kolei w dniu 24 sierpnia 2015 r. zawarł umowę o powierniczy przelew wierzytelności z (...) Sp. z o. o. Powód wskazał, iż w związku z brakiem zapłaty należnego odszkodowania wezwał pozwanego do zapłaty pełnej kwoty odszkodowania. Pozwany przyznał odszkodowanie za przedmiotową szkodę w wysokości 3.663,61 zł. Powód stwierdził, iż poszkodowany zawarł polisę AC w kwocie brutto, w związku z powyższym powód wnosi o dopłatę odszkodowania w kwocie 136,84 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 16 lutego 2016 r. w sprawie o sygn. akt (...) Sąd Rejonowy B. orzekł zgodnie z żądaniem pozwu oraz orzekł o kosztach procesu.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenia kosztów procesu i zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany uznał, że powód w żaden sposób nie wykazał zasadności roszczenia opartego na podstawie postanowień umowy ubezpieczenia AC, gdyż nie załączył do pozwu dokumentu (ogólnych warunków ubezpieczenia) zawierającego postanowienia umowy łączącej pozwanego z poszkodowanym. Pozwany wskazał, że powód w żaden sposób nie odniósł się w pozwie do postanowień ubezpieczenia AC i nie wskazał, które z jej postanowień miałyby być naruszone przez pozwanego. Nadto powód poniósł, że faktura za naprawę pojazdu obejmuje także koszt badania technicznego (w kwocie 20 zł), które nie jest objęte obowiązkiem świadczenia pozwanego (refundacji) z umowy ubezpieczenia AC. Poza tym w ocenie pozwanego powództwo jest przedwczesne gdyż z treści § 3 umowy przelewu z dnia 16 sierpnia 2015 r. odroczone wymagalności roszczenia wobec poszkodowanego o zwrot kosztów naprawy. Pozwany podał również, że koszt naprawy pojazdu jest zawyżony w zakresie kosztów robocizny poprzez zastosowanie zawyżonej stawki robocizny (170 zł netto, 209,10 zł brutto)

W piśmie procesowym z dnia 15 kwietnia 2016 r. powód zmodyfikował objęte pozwem żądanie w zakresie zasądzenia odsetek od żądanej kwoty w ten sposób, że zażądał zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 12 lipca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

Powód podtrzymał jednocześnie zgłoszone w treści pozwu wnioski, które jego zdaniem są niezbędne i celowe do wykazania zasadności dochodzonego roszczenia

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 29 stycznia 2015 r. J. G. zawarł z pozwanym umowę ubezpieczenia komunikacyjnego, potwierdzoną polisą serii (...) pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...). Na mocy zawartej umowy pozwany objął powoda ochroną ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczenia OC, AC, NW, (...), (...).

Dowód: polisa – k. 43-44 akt.

W dniu 3 czerwca 2015 r. samochód marki B. (...) o nr rej. (...) został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej.

Okoliczności bezsporne.

Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu domagając się wypłaty odszkodowania za uszkodzenie pojazdu z tytułu ubezpieczenia autocasco.

Pozwany w dniu 9 czerwca 2015 r. sporządził kalkulację naprawy nr (...).

Okoliczności bezsporne, a nadto **dowód:** kalkulacja naprawy z dnia 9.06.2015 r. – k. 12-16 akt

W dniu 17 sierpnia 2015 r. poszkodowany J. G. zawarł z przedsiębiorstwem (...) Sp. z o. o. umowę, na podstawie której poszkodowany zlecił spółce (...) wykonanie naprawy uszkodzonego pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...) poprzez przywrócenie pojazdu do stanu przed wypadku poprzez jego naprawę przy użyciu części nowych i oryginalnych.

Dowód: zlecenie naprawy pojazdu – k. 17 akt.

W dniu 17 sierpnia 2015 r. poszkodowany zawarł z przedsiębiorstwem (...) Sp. z o. o. umowę przelewu wierzytelności z polisy AC poszkodowanego za szkodę komunikacyjną z dnia 3 czerwca 2015 roku w pojeździe B. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Na jej podstawie cedent przelał na cesjonariusza wierzytelność z tytułu odszkodowania z polisy AC poszkodowanego celem pokrycia całkowitego kosztu naprawy pojazdu.

Dowód: umowa o przelew wierzytelności z polisy AC uszkodzowanego – k. 24 akt, aneks do umowy przelewu wierzytelności z dnia 3.09.2015 r. – k. 25 akt.

Spółka (...) wykonała kalkulację naprawy uszkodzonego pojazdu nr (...) ustalając koszt naprawy pojazdu na kwotę 3.780,45 zł brutto.

Dowód: kalkulacja naprawy nr (...) – k. 18 – 21 akt.

Spółka (...) wystawiła J. G. w dniu 17 sierpnia 2015 r. fakturę VAT (...) z tytułu naprawy pojazdu na łączną kwotę 3.800,45 zł wskazując w niej termin płatności na dzień 31 sierpnia 2015 r.

Dowód: faktura VAT (...) z dnia 17.08.2015 r. – k. 22-23.

Pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego zakwalifikował szkodę jako szkodę częściową i wypłacił odszkodowanie w kwocie 3663,61 zł.

Okoliczność bezsporna, a nadto **dowód:** pisma pozwanego z dnia 3 czerwca 2015 r. – k. 40-41 akt.

W dniu 24 sierpnia 2015 r. (...) Sp. z o.o. zawarł z (...) Sp. z o.o. umowę powierniczego przelewu wierzytelności, której przedmiotem była wierzytelność z tytułu odszkodowania z polisy AC uszkodzowanego dotyczącej szkody komunikacyjnej w pojeździe marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Dowód: umowa o powierniczy przelew wierzytelności z dnia 24.08.2015 r. – k. 36 akt.

(...) Sp. z o.o. pismem z dnia 24 sierpnia 2015 r. zwróciła się do pozwanego z wnioskiem o wypłatę odszkodowania.

Dowód: pismo powoda z dnia 24.08.2015 r. – k. 37 akt.

Powód pismem z dnia 22 września 2015 r. wezwał pozwanego do zapłaty odszkodowania według poniesionych kosztów – w kwocie 3.800,45 zł

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 22.09.2015 r. – k. 42 akt.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie okoliczności bezspornych, powołanych wyżej dokumentów prywatnych.

Z uwagi na treść art. 328 § 2 k.p.c. Sąd poprzestał na wskazaniu dowodów, na których się oparł, natomiast nie omawiał dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie, albowiem żadnemu z nich nie odmówił wiarygodności.

Na podstawie art. 505⁶ § 2 k.p.c. oraz art. 217 § 3 k.p.c. w zw z art. 227 k.p.c. Sąd pominął wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego. Niniejsza sprawa toczyła się w oparciu o przepisy dotyczące postępowania uproszczonego, które wyłączają przeprowadzenie takiego dowodu.

Należy również wskazać, że powód, pomimo obowiązku wynikającego z art. 6 k.c. nie udowodnił treści umowy łączącej strony nie przedstawiając Ogólnych Warunków Ubezpieczenia AC, które są integralną treścią umowy. Tym samym nie wykazał jak strony ustalił wysokość odszkodowania, a zatem bez treści postanowień OWU AC biegły nie mógłby wydać opinii, która by w sposób zgodny z postanowieniami umownymi wskazywała wysokość szkody. Ponadto biorąc pod uwagę wartość przedmiotu sporu, przeprowadzenie wnioskowanego dowodu z opinii biegłego byłoby wbrew zasadom ekonomiki procesowej, tym bardziej, że ustalenie wysokości średnich stawek za roboczogodzinę na lokalnym rynku jest możliwe, bez odwoływania się do wiadomości specjalnych. Jest to możliwe wyłącznie przez odniesienie się do

stawek stosowanych w warsztatach działających na lokalnym rynku, a wniosek w tym zakresie został cofnięty przez pełnomocnika powoda w piśmie z dnia 15 kwietnia 2016 roku.

Roszczenie powoda nie zasługiwało na uwzględnienie.

Poza sporem w sprawie pozostawał fakt odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany uznał, bowiem roszczenie, co do zasady, jak i w wysokości do wypłaconej kwoty 3663,61 zł. Bezsporne było pomiędzy stronami także, iż pozwany zawarł z poszkodowanym J. G. umowę ubezpieczenia autocasco oraz, że poszkodowany przelał na (...) sp. z o.o. wierzytelność z tytułu szkody z dnia 3 czerwca 2015 roku. Nie było też kwestionowane przez pozwanego, iż doszło do przedmiotowego zdarzenia.

Sporna w sprawie była kwestia wypłaty odszkodowania ponad kwotę przyznaną przez pozwanego. Powód wnosił o dopłatę odszkodowania z tytułu faktycznie poniesionych kosztów naprawy pojazdu wskazując, iż pozwany zaniżył m. in. stawki za roboczogodziny oraz dokonał potrąceń cen części zastosowanych do naprawy.

Zgodnie z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Cechą charakterystyczną przelewu jest nie wymaganie w zasadzie do jego dojścia do skutku zgody dłużnika. Istotne jest to, że zmiana osoby wierzyciela w wyniku przelewu następuje zatem z zachowaniem tożsamości stosunku zobowiązaniowego pod względem treści i przedmiotu.

Podstawę materialno – prawną żądania powoda stanowi art. 805 k.c. przy uwzględnieniu oczywiście art. 509 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z art. 805 k.c. przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie zakładu ubezpieczeń przy ubezpieczeniu majątkowym polega zaś, stosownie do § 2 cytowanego artykułu, w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Z art. 805 § 1 k.c. wynika obowiązek zakładu ubezpieczeń zapłaty ubezpieczającemu odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku, ale jego aktualizacja następuje dopiero wówczas, gdy ubezpieczający udowodni, że zaistniał wypadek przewidziany umową ubezpieczenia, powstała szkoda w wykazywanej przez niego wysokości oraz istnienie związku przyczynowego pomiędzy tymi zdarzeniami (postanowienie Sądu Najwyższego z 22 lipca 2005 r. III CZP 49/05).

W przedmiotowej sprawie, w ocenie Sądu, powód nie udowodnił wysokości szkody ponad kwotę wypłaconą przez pozwanego tj. ponad kwotę 3663,61 zł.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k. c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Podkreślenia wymaga, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia z umową dobrowolnego ubezpieczenia autocasco, a nie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, a zatem w pierwszej kolejności znajdują tu zastosowania postanowienia umowne, w tym ogólne warunki ubezpieczenia, zgodnie z art. 361 § 2 k.c. Zatem, w zależności od treści zawartej umowy, których ogólnych warunków ubezpieczenia powód nie przedłożył, poszkodowany nie musiał mieć prawa do pełnego odszkodowania lub swobodnego ustalenia wysokości stawki za roboczogodzinę w rozumieniu powyższych przepisów.

W przypadku dobrowolnego ubezpieczenia autocasco bardzo istotnego znaczenia nabierają ogólne warunki ubezpieczenia mające zastosowania do zawartej umowy ubezpieczenia. Ogólne warunki ubezpieczenia autocasco stanowią integralną część umowy zawartej pomiędzy stronami i określają w sposób wyraźny zakres ubezpieczenia oraz sposób wyliczenia odszkodowania.

W tym miejscu należy zauważyć, że w procesie cywilnym ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania i to one są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). Innymi słowy ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo (żąda czegoś od innej osoby) obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu (czyli neguje uprawnienie żądającego) obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje.

Strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. W myśl ogólnych zasad procesowych, to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (por. wyrok SN z dnia 19 grudnia 1997 r., II CKN 531/97, LEX nr 496544), a na stronie pozwanej spoczywa obowiązek wykazania, że powodowi jego żądanie nie przysługuje (por. wyrok SN z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06).

Istota zasady dotycząca ciężaru dowodów sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 sierpnia 2014 r., sygn. I ACa 286/14).

Należy zauważyć, że w przedmiotowej sprawie powód nie wykazał zasadności dochodzonej kwoty. Powód nie przedstawił wiarygodnych dowodów, ani argumentów potwierdzających, iż pozwany błędnie wyliczył odszkodowanie, że wypłacona kwota 3.663,61 zł nie stanowi w pełni odszkodowania ustalonego w oparciu o postanowienia umowne, w tym ogólne warunki ubezpieczenia AC oraz, że koszty naprawy wyliczone przez zakład naprawczy uwzględniały postanowienia ogólnych warunków umowy. W tym celu zasadne byłoby przede wszystkim przedłożenie przez powoda ogólnych warunków ubezpieczenia celem ustalenia treści umowy łączącej poszkodowanego z pozwanym. Powód jednakże nie przedstawił takiego dowodu.

Należy zauważyć, iż powód sam wskazał, że warsztat naprawczy nie uwzględnił zastosowanych przez pozwanego potrąceń jako niezgodnych z treścią zlecenie naprawy zawartego z poszkodowanym. Już z tego twierdzenia wynika, iż (...) sp.z o.o. dokonała naprawy w oderwaniu od OWU AC łączących poszkodowanego z pozwanym, a jedynie o treść zlecenia naprawy, który w ogóle nie odnosił się do zawartej umowy pomiędzy pozwanym a poszkodowanym, w którego prawa na mocy art. 509 k.c. wszedł powód. Poza tym powód nie udowodnił także, iż odszkodowanie miało obejmować koszt badań technicznych, iż strony umowy ubezpieczenia tak się umówiły, a przedłożona przez powoda faktura zawiera kwotę 20 zł z tytułu badań technicznych. Samo przedłożenie polisy, z której nie wynika jak strony umowy ubezpieczenia AC umówiły się co do ustalania wysokości odszkodowania jest niewystarczające.

Wobec powyższego Sąd na podstawie art. 6 k.c. i art. 805 k.c. a contrario oddalił powództwo w zakresie dochodzonej kwoty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Koszty, jakie poniósł pozwany to kwota 77 zł, na którą składa się kwota 60 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika ustalonego w oparciu o § 6 pkt 1 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) i kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W pkt II wyroku zasądzono, zatem od powoda na rzecz pozwanego kwotę 77,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W pkt. III sentencji Sąd na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazano zwrócić pozwanemu ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 800 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet opinii biegłego.

SSR Sylwia Roszak